Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 828 van 9 september 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. EL HADDADI**
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 3 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 augustus 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL HADDADI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.2. Onderzoek van biometrische gegevens toonde aan dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië op 20 juli 2026.

1.3. Op 27 juli 2026 werd een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Sloveense autoriteiten overeenkomstig artikel 41 van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en

(EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR). Het betreft een geval van terugname als bedoeld in artikel 36 (1), b) van de AMMR.

1.4. Op 3 augustus 2026 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.5. Op 3 augustus 2026 bevestigden de Sloveense autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

1.6. Op 14 augustus 2026 trof verweerder een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) dat aan verzoeker ter kennis werd gegeven op 24 augustus 2026.

Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"*Overdrachtsbesluit*
In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer, die verklaart te heten:
naam: [A.]
voornaam: [S.A.O.]
geboortedatum: […]
geboorteplaats: […]
nationaliteit: Jemen (Rep.)
en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Slovenië. Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.
In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.
De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.
REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 16(2) en artikel 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.
De heer [A.S.A.O.], verder de betrokkene, die verklaart de Jemenitische nationaliteit te hebben, diende op 22.07.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een foto van zijn paspoort voor met n° […], geldig van 08.10.2025 tot 08.10.2031. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 03.08.2026 kon betrokkene een originele identiteitskaart voorleggen met nummer […], geldig van 21.11.2013 tot 20.11.2023. Hij verklaarde dat zijn originele paspoort door de smokkelaar in beslag werd genomen.
Onderzoek van de overeenkomstig artikel 15(1) van Verordening (EU) 2024/1358 verzamelde biometrische gegevens leidde tot een treffer in Eurodac. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië op 20.07.2026.
Op 03.08.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde dat hij Jemen in 2020 heeft verlaten. Hij reisde naar Saoedi-Arabië waar hij ongeveer 5 jaar verbleef. Betrokkene reisde per vliegtuig naar Albanië en vervolgens via Kosovo, Servië en Hongarije naar Slovenië. Betrokkene verklaarde dat hij door de politie werd tegengehouden in Slovenië en dat hij er zijn vingerafdrukken moest geven maar stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet Slovenië na 1 dag en reisde verder via Italië, Zwitserland, Frankrijk en Luxemburg naar België waar hij op 21.07.2026 aankwam.
Betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn, geen kinderen te hebben en geen familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven.
Op 27.07.2026 werd overeenkomstig artikel 41 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Sloveense autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 03.08.2026 bevestigden de Sloveense autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.
Tijdens het persoonlijk onderhoud in België op 03.08.2026 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij een verzoek in België indiende omdat hij opzoekingen deed en tot de conclusie kwam dat België het beste land is om asiel aan te vragen voor mensen uit Jemen. Hij uitte op het vlak van opvang en behandeling geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Slovenië maar stelde dat hij er niet wenst terug te keren omdat hij er denkt geen werk te kunnen vinden en er zich niet veilig voelde. Met betrekking tot zijn

gezondheidstoestand stelde betrokkene dat hij last heeft van hoofdpijn en slapeloosheid omwille van zijn situatie. Hij verklaarde ook een huidaandoening te hebben waarvoor hij een zalf voorgeschreven kreeg.
Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten
die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."
Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.
Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr.343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Slovenië een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.
Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).
De Sloveense autoriteiten hebben de verantwoordelijkheid voor het verzoek van betrokkene aanvaard in overeenstemming met artikel 36(1)b van Verordening 2024/1351. Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht […] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."
Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Slovenië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Slovenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.
We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.
Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek in België indiende omdat hij opzoekingen deed en tot de conclusie kwam dat België het beste land is om asiel aan te vragen voor mensen uit Jemen. We wijzen er in dit verband op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan dus niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.
Hij uitte op het vlak van opvang en behandeling geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Slovenië maar stelde dat hij er niet wenst terug te keren omdat hij er denkt geen werk te kunnen vinden en er zich niet veilig voelde. Betreffende mogelijke problemen van de betrokkene in verband met zijn veiligheid in Slovenië, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Sloveense instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties de betrokkene, in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid, geen bescherming zouden kunnen of willen bieden.
Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt, te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De mogelijkheid dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.
In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, Urša Regvar en Lana Krznarič "Asylum Information Database –Country Report – Slovenia", laatste update op 13.05.2026, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2026/05/AIDA-SI_2025-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen obstakels zijn voor personen die naar Slovenië terugkeren in het kader van een Dublinprocedure. Zij worden gezien als verzoekers om internationale bescherming van zodra zij terug in Slovenië zijn (AIDA-rapport, pagina 52: "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to

the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia."). Personen die uit Slovenië vertrokken zijn terwijl hun procedure nog lopende was kunnen zonder problemen een nieuw verzoek indienen dat niet als een volgende verzoek wordt gezien. Net als andere verzoekers moeten overgedragen verzoekers 3-20 dagen wachten om het verzoek in te dienen vanwege de achterstand bij verzoeken. Na het indienen van het verzoek hebben zij dezelfde rechten als andere verzoekers en worden zij ondergebracht in het Asielopvangcentrum of de afdeling daarvan (AIDA-rapport, pagina 52).

De Sloveense instanties geven verzoekers recht op materiele opvang in de Sloveense opvangstructuren gedurende hun volledige procedure. Er zijn volgens het rapport geen problemen gekend waarbij verzoekers geen toegang zouden hebben tot opvang door een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 86). Het opvangcentrum neemt sociale assistenten, een verpleegkundige, 8 medische technici en 4 contractuele artsen in dienst, die dagelijks in de voorziening aanwezig zijn. Een psychiater bezoekt het opvangcentrum volgens een wekelijkse planning en is ook beschikbaar voor verzoekers van filialen op afspraak. Sociale assistenten zijn ook beschikbaar in de filiaalvoorzieningen. Medische hulp wordt voornamelijk georganiseerd via afspraken bij reguliere klinieken en ziekenhuizen. Veiligheid wordt geboden door personeel van een beveiligingsbedrijf. Juridisch advies wordt verstrekt door de PIC en verschillende andere hulpverlening en activiteiten door andere ngo's. De faciliteiten zouden kunnen profiteren van meer regelmatige inzet van culturele bemiddelaars en tolken om te helpen met opvangproblemen en activiteiten, die tot nu toe alleen inconsistent beschikbaar zijn via projecten. Het aantal personeel in de faciliteiten wordt verder over het algemeen als voldoende beschouwd, hoewel het gedurende bepaalde periodes tekort kan schieten (bijvoorbeeld door hiaten in de uitvoering van projecten, een hoger aantal aankomsten) (AIDA-rapport, pagina 86).

Aan verzoekers worden drie maaltijden per dag verstrekt. Het menu wordt aangepast aan speciale medische of andere behoeften op basis van een doktersverklaring of ander bewijs. Religieuze en andere dieetgewoonten worden, waar mogelijk, in overweging genomen. Verzoekers in het Verzoekerscentrum evenals in alle nevenvestigingen hebben ook gemeenschappelijke keukens tot hun beschikking waarin ze voor zichzelf kunnen koken (AIDA-rapport, pagina 86).

De wet voorziet de mogelijkheid om een beroep in te dienen tegen de beslissing in eerste aanleg in de reguliere procedure (AIDA-rapport, pagina 39). De IPA biedt geen gratis juridische vertegenwoordiging voor verzoekers in de procedure van eerste aanleg. Dit werd verzorgd door een niet-gouvernementele organisatie, PIC – Legal Center for the Protection of Human Rights and the Environment, een uitvoeringspartner van UNHCR. In overeenstemming met het project bood PIC gratis juridische hulp en vertegenwoordiging aan verzoekers tijdens de uitvoering van het project. PIC biedt juridische vertegenwoordiging gedurende de hele procedure van eerste aanleg, wat het indienen van het verzoek en alle daaropvolgende persoonlijke interviews omvat, juridische bijstand gedurende de procedure, voorbereiding van informatie over het land van herkomst en hulp bij het benaderen van vluchtelingenadviseurs wanneer verzoeken om gerechtelijke herziening moeten worden ingediend. In 2025 assisteerde PIC 611 individuen in de procedure. PIC blijft de enige NGO die juridische bijstand biedt aan verzoekers om internationale bescherming in Slovenië. Juridische bijstand in de beroepsprocedure wordt aan aanvragers verleend door vluchtelingenadviseurs (AIDA-rapport, pagina 41).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. Hij stelde dat hij last heeft van hoofdpijn en slapeloosheid omwille van zijn situatie. Hij verklaarde ook een huidaandoening te hebben waarvoor hij een zalf voorgeschreven kreeg.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is. Verzoekers hebben recht op dringende medische zorg, waaronder dringende medische hulp en spoedeisende hulpdiensten op basis van de beslissing van een arts, het recht op spoedeisende tandheelkundige hulp, spoedeisende behandeling op basis van de beslissing van de behandelend arts en gezondheidszorg voor vrouwen, waaronder: anticonceptie, abortus, gezondheidszorg tijdens de zwangerschap en tijdens de bevalling. Het opvangcentrum heeft één verpleegkundige in dienst en zorgt voor dagelijkse aanwezigheid van een arts via contracten met 4 verschillende artsen. Een psychiater bezoekt wekelijks het opvangcentrum. Verzoekers die in de nevenvestigingen zijn gehuisvest, kunnen ook een afspraak maken en de psychiater in het opvangcentrum bezoeken. De UOIM biedt vertolking voor gezondheidszorg gerelateerde diensten zowel in opvangcentra als in andere medische instellingen. Verzoekers kunnen toegang krijgen tot de diensten die deel uitmaken van de spoedeisende medische zorg onder dezelfde voorwaarden als Sloveense burgers (AIDA-rapport, pagina 91).

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de

gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Slovenile zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Slovenië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.
Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder
verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU)2024/1351.
De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Betreffende de urgente procedure

De bestreden beslissing betreft "*een overdrachtsbesluit waarbij de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden*" zoals bedoeld in artikel 2.28, §1, 4° van de RvV-wet. Bijgevolg is de urgente procedure van toepassing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker een kennelijke appreciatiefout op, evenals de schending van:

"*- artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "het Handvest") en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ("EVRM");*
- de artikelen 16, lid 3, en 43, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer;
- artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet");
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet;
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzichtigheidsbeginsel, alsook de verplichting om rekening te houden met alle gegevens van de zaak."

Na een uiteenzetting van "*algemene principes*", betoogt verzoeker concreet als volgt:

"*In dit geval beschouwt verwerende partij Slovenië als het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, er dient een uitzondering te worden toegepast zoals voorzien in artikel 16 van de Verordening (EU) 2024/1351.*
Er zijn namelijk systematische tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangomstandigheden van asielzoekers in Slovenië die een belemmering vormen voor de overdracht van verzoeker. Hij verwijst naar recente informatie over de situatie van aanvragers van internationale bescherming in dit lidstaat, waaruit ernstige moeilijkheden blijken in het opvangsysteem en de asielprocedure in Slovenië.

4.2. DE SITUATIE IN SLOVENIË EN DE INDIVIDUELE SITUATIE VAN VERZOEKER
4.2.1. Eerste onderdeel – schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM: de individuele situatie van verzoeker en de opvangvoorzieningen in Slovenië
De bestreden beslissing besluit dat verzoeker als gevolg van zijn overdracht aan Slovenië geen reëel risico zou lopen op een behandeling die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM, en steunt daartoe uitdrukkelijk op het rapport "Asylum Information Database – Country Report – Slovenia" van Miha Nabergoj, Urša Regvar en Lana Krznarič, laatste update van 13 mei 2026.

Nochtans werd op 30 juli 2026 een nieuwe actualisering van het AIDA-rapport gepubliceerd, waarin verschillende ernstige en structurele tekortkomingen van het Sloveense asiel- en opvangsysteem aan het licht worden gebracht. Deze recentere informatie, die van bijzonder belang is voor de beoordeling van het risico dat verzoeker bij een overdracht aan Slovenië loopt, kon bijgevolg niet in aanmerking worden genomen in de bronnen waarop de bestreden beslissing zich baseert.
Op alle nieuw aangekomen verzoekers wordt derhalve, volgens het rapport, een regime van de facto vasthouding toegepast.
"Although the number of arrivals decreased in 2025 the reception conditions in the Asylum home did not improve significantly. The official capacity of the Asylum Home is around 350. Due to lack of capacity, containers are placed on the premises raising the official capacity to 710. (…) the highest number of accommodated applicants was recorded in October when 738 people were accommodated at the same time." (AIDA-rapport, p. 87)
"the conditions in the Asylum home are not in line with EUAA standards for reception and that they violate the right to personal dignity, privacy, and in some cases personal security as well as raise public health concerns. (…) they infringe on the right to asylum under Article 18 of the EU Charter." (AIDA-rapport, p. 87, bevindingen van de Sloveense Ombudsman)
"several reports of violence of the security service against the applicants emerged, prompting the Ombudsperson to conduct a visit to the Asylum home. (…) the UOIM has requested that the contracted private company replace more than 30 security guards (…) The Ombudsperson further noted that the UOIM did not report all the allegations of violence to the Police." (AIDA-rapport, p. 88)
"the measure itself amounts to solitary confinement and de facto detention, although it is not defined as such in the IPA (…) the legal remedy is not effective." (AIDA-rapport, p. 83, betreffende de afzonderlijke plaatsing van verzoekers gedurende maximaal drie dagen)
Deze vaststellingen worden bevestigd door het VN-Comité tegen foltering, dat Slovenië heeft aanbevolen "to intensify the efforts to reduce overcrowding and improve material conditions in the Asylum Home and Logatec (…) and refrain from applying illegal restrictions on movement" (AIDA-rapport, p. 90).
Aan deze tekortkomingen dient te worden toegevoegd dat het interne rechtsmiddel tegen een Dublinbeslissing in Slovenië, volgens hetzelfde rapport, in de praktijk zijn doeltreffendheid heeft verloren, aangezien het bevoegde ministerie sinds 2025 tot de overdracht overgaat vooraleer de administratieve rechtbank over het verzoek tot voorlopige maatregelen heeft beslist, "rendering the legal remedy ineffective" (AIDArapport, p. 13; zie ook p. 50).
Door aldus enkel de voor haar gunstige gegevens van het rapport te weerhouden – dat zij zelf als grondslag voor haar beslissing aanhaalt – en de hierboven aangehaalde kritische passages onbeantwoord te laten, heeft verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout begaan en de zorgvuldigheidsplicht miskend.
Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 3 augustus 2026 overigens uitdrukkelijk verklaard dat hij zich in Slovenië niet veilig voelde en dat hij vreesde er geen werk te vinden. De bestreden beslissing beantwoordt deze concrete grief niet: zij onderzoekt noch de aard van de door verzoeker geuite onveiligheid, noch het reële risico dat hij, als alleenstaande man zonder netwerk, bij een gedwongen terugkeer naar het overbevolkte Asielcentrum zou lopen, en stelt zich tevreden met algemene overwegingen ontleend aan de voor verwerende partij gunstige passages van het AIDA-rapport.
Gelet op de aard van artikel 4 van het Handvest, dat een absoluut recht waarborgt, en op de hierboven aangehaalde, gedocumenteerde tekortkomingen inzake overbevolking, de facto vasthouding, geweld door het veiligheidspersoneel en de ondoeltreffendheid van het interne rechtsmiddel – tekortkomingen die worden vastgesteld in hetzelfde rapport waarop verwerende partij zich zelf beroept – maakt de bestreden beslissing niet aannemelijk dat verzoeker bij overdracht aan Slovenië geen reëel risico zou lopen op een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest.

4.2.2. Tweede onderdeel – gebrek aan individueel onderzoek van de gezondheidstoestand van verzoeker
Het Hof van Justitie oordeelde in het arrest C.K. e.a. t. Slovenië dat, zelfs indien niet ernstig moet worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat, een verzoeker slechts kan worden overgedragen in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en dat dit ook het geval is wanneer de overdracht van een verzoeker met een mentale of fysieke aandoening kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van zijn gezondheidstoestand (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU, C.K. e.a. t. Slovenië).

In dergelijk geval dient een grondig onderzoek te worden gevoerd naar de individuele elementen die een overdracht in de weg zouden kunnen staan, en moet, vooraleer tot overdracht wordt overgegaan, alle twijfel worden weggenomen over de impact van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene.
Verzoeker heeft tijdens zijn onderhoud van 3 augustus 2026 verklaard te lijden aan hoofdpijn, slapeloosheid en een huidaandoening waarvoor hem een zalf werd voorgeschreven. De bestreden beslissing vermeldt deze verklaringen weliswaar, maar beantwoordt ze niet individueel: zij verwijst enkel naar de algemene, wettelijke toegang tot dringende medische zorg in Slovenië (AIDA-rapport, p. 91) zonder te onderzoeken of, en op welke wijze, verzoeker in de overbevolkte opvangstructuur waarin hij zou worden ondergebracht, daadwerkelijk toegang zou hebben tot een passende opvolging van zijn klachten.
Deze summiere motivering volstaat niet om te besluiten dat alle twijfel over de impact van de overdracht op de gezondheidstoestand van verzoeker werd weggenomen, zoals door het Hof van Justitie vereist.

4.2.3. Derde onderdeel – aanvullende en recente landeninformatie betreffende Slovenië
Onder dat voorbehoud kan worden gewezen op de volgende, meer recente vaststellingen:
Vooreerst blijkt dat in 2025 25.519 personen de intentie uitten om internationale bescherming in Slovenië aan te vragen, terwijl slechts 4.172 personen hun verzoek uiteindelijk formeel indienden; van deze laatste groep verliet 95 % de procedure nog vóór een beslissing in eerste aanleg werd genomen (AIDA-rapport).
Voorts wordt vastgesteld dat de gemiddelde behandelingsduur van een verzoek ten gronde in 2025 277 dagen bedroeg, tegenover 174 dagen in 2024 (AIDA-rapport).
De materiële opvangvoorwaarden omvatten onder meer een maandelijkse toelage van 18 euro, die kan worden ingetrokken wanneer de verzoeker de gemeente van zijn opvangplaats verlaat zonder de autoriteiten te informeren, bepaalde administratieve verplichtingen niet naleeft, of niet verschijnt op zijn persoonlijk onderhoud; in 2024 werden aldus 270 beslissingen tot intrekking van deze toelage genomen (AIDA-rapport).
Wat de opvangstructuren betreft, worden verzoekers doorgaans gehuisvest in kamers voor twee tot zes personen met gemeenschappelijke sanitaire voorzieningen, met een gemiddelde beschikbare oppervlakte per persoon van 3,75 tot 7,50 m².
Wat de overbevolking betreft, vermeldt het rapport:
“ Although the number of arrivals decreased in 2025 the reception conditions in the Asylum home did not improve significantly. The official capacity of the Asylum Home is around 350. Due to lack of capacity, containers are placed on the premises raising the official capacity to 710. (…) the highest number of accommodated applicants was recorded in October when 738 people were accommodated at the same time. (…) statistics on the number of people accommodated in the containers are not gathered. “ (AIDA-rapport, p. 87).
De ombudsman heeft geoordeeld dat de omstandigheden in het Asielcentrum onverenigbaar zijn met de opvangnormen van het EUAA en de menselijke waardigheid aantasten:
“ the conditions in the Asylum home are not in line with EUAA standards for reception and that they violate the right to personal dignity, privacy, and in some cases personal security as well as raise public health concerns. (…) they infringe on the right to asylum under Article 18 of the EU Charter. “ (AIDArapport, p. 87).
In 2025 zijn bovendien verscheidene gevallen van geweld door de private veiligheidsdienst tegen verzoekers aan het licht gekomen:
“ several reports of violence of the security service against the applicants emerged, prompting the Ombudsperson to conduct a visit to the Asylum home. (…) the UOIM has requested that the contracted private company replace more than 30 security guards (…) The Ombudsperson further noted that the UOIM did not report all the allegations of violence to the Police. “ (AIDA-rapport, p. 88)
De Ombudsman heeft in dit verband gewezen op de bijzondere kwetsbaarheid van de in het centrum ondergebrachte personen (“individuals with mental health issues, a history of substance abuse, persecution in their country of origin and numerous traumatic experiences” – AIDA-rapport, p. 88). Het rapport wijst er tevens op dat de wetgeving toestaat een verzoeker gedurende maximaal drie dagen in een afzonderlijke ruimte onder te brengen, een maatregel die neerkomt op eenzame opsluiting en op een de facto vasthouding zonder doeltreffend rechtsmiddel:
“ the measure itself amounts to solitary confinement and de facto detention, although it is not defined as such in the IPA (…) the legal remedy is not effective. “ (AIDA-rapport, p. 83)
Deze vaststellingen worden bevestigd door het VN-Comité tegen foltering, dat Slovenië heeft aanbevolen “to intensify the efforts to reduce overcrowding and improve material conditions in the Asylum Home and Logatec (…) and refrain from applying illegal restrictions on movement” (AIDArapport, p. 90).
Aan deze tekortkomingen dient te worden toegevoegd dat het interne rechtsmiddel tegen een Dublinbeslissing in Slovenië in de praktijk zijn doeltreffendheid heeft verloren, aangezien het ministerie sinds 2025 tot de overdracht overgaat vooraleer de administratieve rechtbank over het verzoek tot voorlopige maatregelen heeft beslist, “rendering the legal remedy ineffective” (AIDA-rapport, p. 13; zie ook p. 50).
Bijgevolg kon de verzoeker zich in Slovenië niet doeltreffend tegen die tekortkomingen beschermen, wat de verplichting van de verwerende partij versterkt om het risico zelf te onderzoeken alvorens tot overdracht te beslissen.
Gelet op de aard van artikel 4 van het Handvest, dat een absoluut recht waarborgt, en op de individuele situatie van de verzoeker, die zich reeds op een vrijheidsberoving in Slovenië en op een vrees voor terugkeer

heeft beroepen, maakt de samenloop van deze gedocumenteerde tekortkomingen het aannemelijk dat de verzoeker bij overdracht aan een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest zou worden blootgesteld. De verwerende partij kon niet tot de afwezigheid van enig risico besluiten zonder deze gegevens concreet en op de persoon toegespitst te onderzoeken.
De verwerende partij heeft haar beoordeling gesteund op een selectieve lezing van het AIDA-rapport. Zij heeft de voor haar stelling gunstige passages in aanmerking genomen (met name p. 39, 41, 52, 86 en 91), maar heeft de hierboven aangehaalde kritische passages van datzelfde rapport (p. 13, 50, 83, 87, 88, 90, 97 en 98) onbeantwoord gelaten, terwijl deze rechtstreeks betrekking hebben op de voorzieningen waarin de verzoeker zou worden ondergebracht en op de door hemzelf aangevoerde vrees. Door aldus enkel de voor haar gunstige gegevens te weerhouden, heeft de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout begaan en de zorgvuldigheidsplicht miskend.
Tot slot wordt bevestigd dat er geen systematische procedure bestaat voor de identificatie van kwetsbare verzoekers, en dat er geen volledige statistieken worden bijgehouden over personen met bijzondere noden.
Deze gegevens bevestigen en vervolledigen de hierboven, onder het eerste onderdeel, aangehaalde vaststellingen betreffende de structurele tekortkomingen van het Sloveense opvangsysteem, en tonen aan dat verwerende partij, minstens op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet over voldoende actuele en volledige landeninformatie beschikte, of deze niet naar behoren in rekening heeft gebracht.
Uit het voorgaande volgt dat verwerende partij:
– haar beoordeling heeft gesteund op een selectieve lezing van het AIDA-rapport waarop zij zich zelf beroept, met name door de kritische passages betreffende de overbevolking, de de facto vasthouding, het geweld door het veiligheidspersoneel en de ondoeltreffendheid van het interne rechtsmiddel in Slovenië onbeantwoord te laten;
– de door verzoeker geuite vrees voor zijn veiligheid in Slovenië, alsook zijn gezondheidsklachten, niet individueel en concreet heeft onderzocht;
– zich aldus heeft beperkt tot een algemene en stereotiepe motivering die niet toelaat vast te stellen dat de individuele situatie van verzoeker daadwerkelijk in overweging werd genomen, noch dat een reëel risico op een met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM strijdige behandeling is uitgesloten.
Hieruit volgt een schending van artikel 4 van het Handvest, artikel 3 EVRM, de artikelen 16, lid 3, en 43, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1351, artikel 51/5/2 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het voorzichtigheidsbeginsel.
Het middel is gegrond."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 43(1) van de AMMR, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling, die de draagwijdte van het onderzoek door de Raad bepaalt, met de voeten treedt.

Dit onderdeel van het enig middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoeker verduidelijkt niet waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Een schending daarvan blijkt dan ook niet, temeer verzoeker de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak betwist en aanhaalt dat ze behept is met een kennelijke appreciatiefout.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een "*algemene en stereotiepe motivering*". Immers motiveert verweerder in de bestreden beslissing specifiek aangaande de elementen die zijn zaak kenmerken. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel of "*het voorzichtigheidsbeginsel*" legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat Slovenië overeenkomstig de AMMR verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker betoogt evenwel dat een overdracht naar Slovenië strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook volgens de rechtspraak van het EHRM niet kan worden uitgesloten dat in bepaalde gevallen de toepassing van de regels vastgelegd in regelgeving van de Europese Unie betreffende de vaststelling van de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee kan brengen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Het vermoeden waarop de AMMR is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel -, is niet onweerlegbaar.

Het EHRM heeft eraan herinnerd dat de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau is relatief en is afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van de betrokkene (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219).

Het Hof van Justitie heeft eveneens bevestigd dat een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft ook het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Het is aan de verzoeker om bewijs aan te voeren waaruit blijkt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij, mede wegens zijn persoonlijke omstandigheden, zal worden blootgesteld aan een onder artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (arrest van het EHRM, Saadi tegen Italië, van 28 februari 2008, punt 129). Deze risico-inschatting moet mede gemaakt worden in het licht van de algemene situatie van het land van herkomst. Het risico moet groter zijn dan alleen de enkele kans op die behandeling.

3.7. Artikel 16(3) van de AMMR bepaalt dat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van een overdracht een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

3.8. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt duidelijk dat verweerder zich bewust is van zijn verplichtingen inzake het onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en dat hij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is niet alleen gewezen op de verdragsrechtelijke verplichtingen van Slovenië, maar werd ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 3 augustus 2026 en met de in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, namelijk het rapport "*Asylum Information Database – Country Report Slovenia*" – laatste update 13 mei 2026 (hierna: het AIDA-rapport). Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering luidens dewelke hij niet blind is gebleven voor bepaalde kritische bemerkingen die uit het AIDA-rapport blijken, is verweerder tot de conclusie gekomen dat niet kan worden besloten dat verzoeker als gevolg van de overdracht een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Slovenië. Het komt aan verzoeker toe om de analyse van verweerder met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.9. In een eerste onderdeel "*schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM : de individuele situatie van verzoeker en de opvangvoorzieningen in Slovenië*" betoogt verzoeker dat verweerder zich voor de vaststelling dat hij geen risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overdracht aan Slovenië, steunt op het AIDA-rapport dat laatst werd geupdate op 13 mei 2026 terwijl dit rapport op 30 juli 2026 werd geactualiseerd waardoor volgens verzoeker "*ernstige en structurele tekortkomingen van het Sloveense asiel- en opvangsysteem aan het licht worden gebracht*". Vervolgens citeert verzoeker een aantal passages uit dit rapport waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden en die hij van bijzonder belang acht voor de beoordeling van het risico dat hij bij overdracht loopt. Samengevat stipt verzoeker volgende tekortkomingen aan:

- Op alle nieuw aangekomen verzoekers wordt een regime van de facto vasthouding toegepast. Hij citeert hierbij uit pagina's 83, 87 en 88 van het AIDA-rapport. In deze citaten worden samengevat slechte opvangomstandigheden en overbevolking in het opvangcentrum "*the Asylum Home*" aangekaart, wordt geweld van veiligheidsagenten tegen verzoekers gerapporteerd in "*the Asylum Home*" en wordt "*de afzonderlijke plaatsing van verzoekers gedurende maximaal drie dagen*" bestempeld als eenzame opsluiting en de facto detentie.
- Het intern rechtsmiddel tegen "*een Dublinbeslissing*" in Slovenië is niet doeltreffend (AIDA-rapport, p. 13 en 50).

Verzoeker verwijt verweerder voormelde kritische bemerkingen niet te hebben beantwoord en uit te zijn gegaan van een selectieve lezing van het AIDA-rapport waarbij hij "*enkel de voor haar gunstige gegevens van het rapport weerhoudt*".

3.10. In eerste instantie stelt de Raad vast, zoals verweerder aangeeft in de nota met opmerkingen, dat de versie van het AIDA-rapport waarnaar verzoeker verwijst en waarvan hij de weblink toevoegt, dezelfde versie is van het AIDA-rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Verweerder merkt hierbij terecht op in de nota dat "*de update 13.05.2026 wordt gepubliceerd op 30.07.2026. Verzoeker beschouwt de datum van publicatie verkeerdelijk als de datum van de update*". Verzoekers betoog mist op dit vlak dan ook feitelijke grondslag.

3.11. Voor wat betreft de door verzoeker geciteerde informatie over overbevolking, de moeilijke opvangomstandigheden in het opvangcentrum "*the Asylum Home*", het geweld gebruikt door veiligheidsagenten ten aanzien van verzoekers en de tekortkomingen inzake het intern rechtsmiddel tegen overdrachtsbesluiten in Slovenië, wijst de Raad erop dat hoewel de bestreden beslissing niet in detail ingaat op de door verzoeker geciteerde passages, er wel degelijk in kan worden gelezen dat "*kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië* " maar dat verweerder besluit dat deze "*onvoldoende [zijn] om tot het*

besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die […] aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest" Verzoeker toont met zijn citaten uit het AIDA-rapport niet aan dat verweerder tot dit besluit is gekomen op onzorgvuldige wijze of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

3.12. Verzoeker citeert vervolgens gedeeltelijk een passage uit het AIDA-rapport over "*de afzonderlijke plaatsing van verzoekers gedurene maximaal drie dagen*". De Raad leest in het AIDA-rapport dat dit een maatregel betreft die kan worden toegepast in geval van ernstige schending van het huishoudreglement door een verzoeker in het opvangcentrum. Allerminst blijkt hieruit dat volgens het AIDA-rapport een regime van de facto vasthouding wordt toegepast op alle nieuw aangekomen verzoekers zoals verzoeker aangeeft.
In elk geval blijkt niet uit het AIDA-rapport dat een verzoeker die aan Slovenië wordt overgedragen in toepassing van de AMMR de facto wordt vastgehouden bij aankomst in Slovenië en verzoeker toont dit ook niet aan. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: "*In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, Urša Regvar en Lana Krznarič "Asylum Information Database –Country Report – Slovenia",laatste update op 13.05.2026, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2026/05/AIDA-SI_2025-Update.pdf,een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen obstakels zijn voor personen die naar Slovenië terugkeren in het kader van een Dublinprocedure. Zij worden gezien als verzoekers om internationale bescherming van zodra zij terug in Slovenië zijn (AIDA-rapport, pagina 52: "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia."). Personen die uit Slovenië vertrokken zijn terwijl hun procedure nog lopende was kunnen zonder problemen een nieuw verzoek indienen dat niet als een volgende verzoek wordt gezien. Net als andere verzoekers moeten overgedragen verzoekers 3-20 dagen wachten om het verzoek in te dienen vanwege de achterstand bij verzoeken. Na het indienen van het verzoek hebben zij dezelfde rechten als andere verzoekers en worden zij ondergebracht in het Asielopvangcentrum of de afdeling daarvan (AIDA-rapport, pagina 52).*"

3.13. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder is uitgegaan van een selectieve lezing van het AIDA-rapport waardoor er sprake zou zijn van een kennelijke beoordelingsfout en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.14. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder zijn "*concrete grief*" niet heeft beantwoord dat hij zich in Slovenië niet veilig voelde en vreesde er geen werk te vinden. Verzoeker brengt met zijn kritiek niets in tegen de overwegingen die in dit verband in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen:

"*Hij uitte op het vlak van opvang en behandeling geen specifiek verzet tegen een overdracht aan Slovenië maar stelde dat hij er niet wenst terug te keren omdat hij er denkt geen werk te kunnen vinden en er zich niet veilig voelde. Betreffende mogelijke problemen van de betrokkene in verband met zijn veiligheid in Slovenië, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Sloveense instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties de betrokkene, in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid, geen bescherming zouden kunnen of willen bieden.*

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt, te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De mogelijkheid dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen."

Verzoeker verwijt verweerder "*de aard*" van de onveiligheid en het risico dat hij loopt als alleenstaande man zonder netwerk "*bij een gedwongen terugkeer naar het overbevolkte asielcentrum*" niet te hebben onderzocht maar gaat eraan voorbij dat het hem toekomt om te bewijzen dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen

dat hij wegens zijn persoonlijke omstandigheden, zal worden blootgesteld aan een onder artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.15. In een tweede onderdeel "*gebrek aan individueel onderzoek van de gezondheidstoestand van verzoeker*" voert verzoeker aan dat verweerder weliswaar zijn verklaringen vermeldt dat hij lijdt aan hoofdpijn, slapeloosheid en een huidaandoening waarvoor hem zalf werd voorgeschreven maar dat hij ze niet individueel beantwoordt. Verzoeker stelt dat verweerder zich beperkt tot algemene overwegingen over toegang tot dringende medische zorg zonder te onderzoeken dat hij daadwerkelijk toegang heeft tot passende opvolging van zijn klachten.

3.16. Ook voor wat betreft de door verzoeker aangehaalde gezondheidsproblemen blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen in dit verband en is nagegaan of medische zorgen zijn gewaarborgd:

"*De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. Hij stelde dat hij last heeft van hoofdpijn en slapeloosheid omwille van zijn situatie. Hij verklaarde ook een huidaandoening te hebben waarvoor hij een zalf voorgeschreven kreeg.*
Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is. Verzoekers hebben recht op dringende medische zorg, waaronder dringende medische hulp en spoedeisende hulpdiensten op basis van de beslissing van een arts, het recht op spoedeisende tandheelkundige hulp, spoedeisende behandeling op basis van de beslissing van de behandelend arts en gezondheidszorg voor vrouwen, waaronder: anticonceptie, abortus, gezondheidszorg tijdens de zwangerschap en tijdens de bevalling. Het opvangcentrum heeft één verpleegkundige in dienst en zorgt voor dagelijkse aanwezigheid van een arts via contracten met 4 verschillende artsen. Een psychiater bezoekt wekelijks het opvangcentrum. Verzoekers die in de nevenvestigingen zijn gehuisvest, kunnen ook een afspraak maken en de psychiater in het opvangcentrum bezoeken. De UOIM biedt vertolking voor gezondheidszorg gerelateerde diensten zowel in opvangcentra als in andere medische instellingen. Verzoekers kunnen toegang krijgen tot de diensten die deel uitmaken van de spoedeisende medische zorg onder dezelfde voorwaarden als Sloveense burgers (AIDA-rapport, pagina 91).

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Slovenile zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Slovenië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België."

3.17. De Raad stelt vast dat verzoeker ook bij het verzoekschrift geen enkel medisch document voegt ter staving van zijn gezondheidstoestand. Bijgevolg toont hij hoe dan ook niet aan dat hij kampt met een dermate ernstige mentale of lichamelijke aandoening dat deze een overdracht aan Slovenië in de weg zouden staan. Verzoekers verwijzing naar het arrest CK t. Slovenië van het Hof van justitie is dan ook niet dienstig.

3.18. Waar verzoeker in een derde onderdeel "*aanvullende en recente landeninformatie betreffende Slovenië*" op "*meer recente vaststellingen wijst*" merkt de Raad in eerste instantie op dat reeds is gebleken dat verzoeker citeert uit hetzelfde AIDA-rapport als waarop de bestreden beslissing zich steunt waardoor er geen sprake is van "*meer recente vaststellingen*" waarmee verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Verder merkt de Raad op dat de meerderheid van de door verzoeker opgelijste citaten reeds werden besproken onder punt 3.11. en 3.12 van onderhavig arrest zodat het past naar deze bespreking te verwijzen. Waar verzoeker nog algemeen citaten weergeeft over het in 2025 aantal ingediende verzoeken om internationale bescherming, de gemiddelde behandelingsduur van een verzoek, het aantal intrekkingen van de maandelijkse toelage van 18 euro genomen in 2024 en het aantal personen gevestigd in een kamer in de opvangstructuren zonder dit alles op zijn concrete situatie te betrekken, stelt de Raad vast dat hij hiermee allerminst aantoont dat hij bij overdracht naar Slovenië een reëel risico loopt om een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest te ondergaan.

3.19. Waar verzoeker tot slot nog aanvoert dat er geen structurele procedure bestaat voor de identificatie van kwetsbare verzoekers en dat er geen volledige statistieken worden bijgehouden over personen met bijzondere procedurele noden, merkt de Raad op dat hij niet aantoont dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Voorts ziet de Raad niet in hoe een gebrek aan statistieken in verzoekers geval dermate zwaarwichtig zou kunnen zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden.

3.20. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Slovenië of zou zijn uitgegaan van een selectieve lezing van het AIDA-rapport. Verzoeker brengt geen elementen bij die van een dergelijke zwaarwichtigheid zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden en dat verweerder op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd of dat sprake is van een manifeste appreciatiefout. Hij toont dus evenmin aan dat verweerder artikel 16, (3) van de AMMR zou hebben geschonden, evenmin blijkt een schending van artikel 51/5/2 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op negen september tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier	De voorzitter,
E. COCHEZ	M. CLAES